

ΙΩΑΝΝΑ ΘΕΟΔΩΣΙΑΔΟΥ

*Μικρός λευκός
διακόπτης...*

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2018

*Η Ιωάννα Θεοδοσίου γεννήθηκε στην Θεσσαλονίκη το 1995.
Συμμετείχε ερασιτεχνικά σε θεατρικές ομάδες από το 2007.
Είναι απόφοιτη ηθοποιός από την δραματική σχολή του
Αρδέα Βουτσινά. Έχει παρακολουθήσει εργαστήρια
θεατρικής γραφής.*

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6984817147

Email: ioanna_zdae95@hotmail.com

Facebook: Ioanna Theodosiadou

**Το κείμενο αυτό μπορεί να διαβαστεί και να αναπαραχθεί
ελεύθερα από αυτή τη σελίδα. Σε περίπτωση μεταφοράς στην
σκηνή, η οποιαδήποτε κερδοσκοπική χρήση απαιτείται πρώτα
συνεννόηση με την συγγραφέα.*

Στον Άκη...

[ΠΡΟΣΩΠΑ]

- Φάβιος: Περίπου 30 χρονών
- Μυριάνθη: Περίπου 20 χρονών

[ΦΩΝΕΣ]

- Φωνή ΝΟΜΟΥ: Μια εφαρμογή που έχει αποθηκευμένους όλους τους νόμους και παίρνει τις αποφάσεις του δικαστή χωρίς να επηρεάζεται από εξωτερικούς παράγοντες.
- Φωνή υπεύθυνης γραφείου συνοικεσίων

[Δομή Έργου]

Σκηνή 1: [60 λεπτά δίκη.]

Σκηνή 2: [Μου έλειψες.]

Σκηνή 3: [Το χαρτί αναπαραγωγής.]

Σκηνή 4: [Είσαι δική μου.]

Σκηνή 5: [Γιατί εμένα;]

Σκηνή 6: [Θα πάω πρώτη.]

Σκηνή 7: [Τρεις πόρτες.]

Σκηνή 8: [Είναι ζεστό/]

Σκηνή 9: [Τέλος χρόνου.]

Σκηνή 10: [Με εμπιστεύεσαι;]

Σκηνή 11: [Η απόφαση.]

Σκηνή 12: [Τυχαία επιλογή.]

Σκηνή 1

(Σκοτάδι)

Νόμος(φωνή): Παρακαλείται ο κατηγορούμενος να περάσει στην αίθουσα.

(Τα φώτα ανοίγουν και βλέπουμε μια άδεια αίθουσα με μια καρέκλα στην μέση και τον Φάβιο να κάθεται)

Ν: Γνωρίζετε τις κατηγορίες εις βάρος σας;

Φάβιος: Μάλιστα.

Ν: Τις δέχετε; Τις αρνείστε; Ή επιθυμείτε να προχωρήσουμε στην δίκη;

Φ: Να προχωρήσουμε στην δίκη.

Ν: Το αίτημα σας καταχωρήθηκε. Ο ΝΟΜΟΣ αφιερώνει τα επόμενα εξήντα λεπτά στον κατηγορούμενο για να δώσει περισσότερες πληροφορίες για την υπόθεση. Με τη λήξη του χρόνου θα ανακοινωθεί και η απόφαση του ΝΟΜΟΥ. Χρειάζεστε κάποιες περαιτέρω πληροφορίες;

Φ: Όχι.

Ν: Μπορείτε να αρχίσετε την απολογία σας.

Φ: Δεν είμαι εδώ να απολογηθώ για ότι έκανα.

Ν: Παραδέχεσαι πως δεν έχεις μετανιώσει κατηγορούμενε;

Φ: Μάλιστα.

Ν: Γνωρίζεται την βαρύτητα των πράξεων σας;

Φ: Δεν πείραξα κανέναν.

Ν: Γνωρίζεται τι θα συμβεί εάν το αδίκημα σας δεν τιμωρηθεί...

Φ: Είμαι έτοιμος να αναλάβω την ευθύνη. Άλλωστε εγώ και μόνο είμαι υπεύθυνος για ότι συνέβη. Θέλω να γίνει ξεκάθαρο αυτό. Με ακούς; ΕΓΩ.

Ν: Κατέβασε τον τόνο της φωνής σου κατηγορούμενε. Η πράξη σου θα μπορούσε να στερήσει χιλιάδες ζωές. Θα μπορούσες να σκορπίσεις την αναρχία και το χάος με την απερισκεψία σου. Ήσουν ενήμερος όσον αφορά τις επιπτώσεις για παραβίαση του νόμου 293;

Φ: Μάλιστα.

N: Γνώριζες δηλαδή, πως σε περιμένει θανατική ποινή και παρόλα αυτά έμεινες σταθερός στην απόφαση σου;

Φ: Μάλιστα.

N: Γιατί ζήτησες δίκη;

Φ: Για να σας εξηγήσω πως ακριβώς έγιναν τα πράγματα, ώστε να μην υπάρχουν κενά που θα επηρεάσουν την τελική σας απόφαση. Είμαι πολύ περήφανος που έφτασα τόσο κοντά.

N: Ο χρόνος σας αρχίζει από τώρα.

(Σκοτάδι)

Σκηνή 2

(Βλέπουμε το σαλόνι ενός σπιτιού, στον καναπέ κάθεται η Μυριάνθη. Χτυπάει η εξώπορτα και εκείνη σηκώνεται και ανοίγει)

Φάβιος: Καλησπέρα.

Μυριάνθη: Τι κάνεις εσύ εδώ;

Φ: Μπορώ να περάσω;

Μ: Όχι. Πως με βρήκες;

Φ: Από το-

Μ: Φύγε!

Φ: Δώσε μου πέντε λεπτά.

Μ: Ξέρεις τι θα γίνει αν...

Φ: Ξέρω. Δεν με νοιάζει.

Μ: Σε είδε κανείς να έρχεσαι;

Φ: Όχι.

Μ: Είσαι σίγουρος;

Φ: Κοίταξε με. Θες να φύγω; Απλά πες το και θα εξαφανιστώ δεν θα με ξαναδείς ποτέ.

Μ: Τι εννοείς θέλω;

Φ: Αν ήθελες να με είχες διώξει ήδη.

(Ο Φάβιος μπαίνει μέσα και κλείνει την πόρτα και την παίρνει αγκαλιά.)

Μου έλειψες...

(Κατευθείαν ακούγεται ένα κουδούνισμα σαν ειδοποίηση)

Με συγχωρείς!

(Απομακρύνεται γρήγορα, πάυση)

Μ: Καλύτερα να μην με αγγίζεις...

Φ: Κάθισε. Έχω πολλά να σου πω. Ήμαστε μόνοι μας;

Μ: Ναι.

Φ: Υπάρχει πιθανότητα να μας ακούει κάποιος;

Μ: Η ηχομόνωση δεν είναι και η καλύτερη.

Φ: Αν έχω υπολογίσει καλά σε περίπου εξήντα λεπτά θα το ανακαλύψουν, ούτως η άλλως. Δεν έχουμε πολύ χρόνο.

Μ: Τι έχεις κάνει;

(Ακούγεται και πάλι ο ήχος.)

Φ: Ηρέμισε... Έχω πολλά να σου πω δεν γίνεται κάθε φορά που σε ακουμπάω η ανοίγω το στόμα μου να χτυπάει κάτι.

Μ: Πως είσαι τόσο...

Φ: Με εμπιστεύεσαι;

Μ: Δεν σε ξέρω.

Φ: Με εμπιστεύεσαι;

Μ: Ναι.

Φ: Δώσε μου τον μετρητή.

(Η Μυριάνθη βγάζει από την τσέπη της μια μικρή συσκευή σαν κινητό και του τη δίνει)

Είναι σχεδόν όλα πολύ κοντά στο όριο. Κλείσε τα μάτια σου, ανέπνευσε... Σκέψου το κενό.

(Εκείνη αρκετά πιο ήρεμη ανοίγει τα μάτια της)

Ας το πάρουμε από την αρχή.

Μ: Μπορώ τουλάχιστον να ξέρω το όνομα σου;

Φ: Φάβιος.

Μ: Μυριάνθη.

Φ: Το ξέρω.

Μ: Πως με βρήκες; Το γραφείο, το απαγορεύει.

Φ: Δεν θα διάβασα καλά τους κανονισμούς.

Μ: Αν το μάθει κάποιος...

Φ: Δεν θα το μάθει. Άλλωστε γιατί να αποφασίζουν αυτοί για εμένα;

Μ: Γιατί έτσι είναι οι κανονισμοί. Το ήξερες από την αρχή και συμφώνησες σε αυτό.

Φ: Ο μόνος λόγος που συμφώνησα ήταν γιατί δεν είχα επιλογή.

Μ: Που το πας;

Φ: Αυτό που θέλω να πω-

Μ: Σςς... Σταμάτα!

(Το μηχάνημα στο χέρι του χτυπάει και εκείνος την αγκαλιάζει σφιχτά και το μηχάνημα σταματάει)

Πως; Πως το έκανες αυτό;

Φ: Δεν ξέρω...

Μ: Μείνε μακριά μου.

Φ: Δεν έκανα τόσο κόπο για να μείνω μακριά σου.

Μ: Έχεις παραβεί τους κανονισμούς.

Φ: Θεωρείς πως είμαι ο μόνος;

Μ: Τι εννοείς;

Φ: Εκεί έξω... Υπάρχουν πολλοί περισσότεροι από ότι νομίζουμε.

Μ: Που το ξέρεις;

Φ: Που αλλού μπορεί να έχουν πάει αυτοί που κατάφεραν να το σιάσουν;

Μ: Από που να το σιάσουν; Εδώ είναι η πραγματική ζωή. Ότι υπάρχει εκεί έξω, εάν υπάρχει, δεν είναι ανθρώπινο.

Φ: Δεν μπορείς να το διανοηθείς ακόμη.

Μ: Δεν καταλαβαίνεις! Δεν υπάρχει τίποτα. Ξεραμένα δάση και ατέλειωτα στρέμματα χώμα. Πως θα επιβιώσουμε;

Φ: Θα τα καταφέρουμε. Κανείς δεν είπε ότι θα είναι εύκολο. Αλλά θα είμαστε μαζί.

(παύση)

Μ: Τι πρέπει να κάνουμε;

Σκηνή 3

Φ: Πιες αυτό.

(Της δίνει ένα χάπι)

Θα σε χαλαρώσει. Να κλείσω τα πατζούρια;

Μ: Όχι, θα μας υποψιαστούν.

Φ: Έχεις δίκιο.

Μ: Μίλα πιο σιγά...

Φ: Όλα ξεκίνησαν εκείνη την μέρα. Την μέρα που έφυγες, το ποσοστό της θλίψης μου ανέβηκε τόσο που δεν μπορούσα να το ελέγξω. Προσπαθούσα να ηρεμίσω να σκεφτώ το κενό αλλά δεν γινόταν τίποτα. Έφτασα σχεδόν το 40%. Τότε ήρθαν εκείνοι. Προσωρινή απώλεια μνήμης... Γιαυτό άργησα τόσο να σε βρω.

Μ: Κακώς ήρθες, θα μας βάλεις και τους δύο σε μπελάδες.

Φ: Σου ήρθε το χαρτί αναπαραγωγής;

Μ: Τι σχέση έχει αυτό;

Φ: Απάντησε μου.

Μ: Ναι.

Φ: Πόσα χρόνια έχεις περιθώριο;

Μ: Δύο.

Φ: Ξέρεις κάτι; Τα μωρά δεν τα παίρνουν οι γιατροί. Τα παίρνουν εκείνοι. Τα κλειδώνουν σε αίθουσες και από τότε μαθαίνουμε να υπακούμε. Θυμάσαι εσύ τίποτα από την παιδική σου ηλικία;

Μ: Μα δεν είναι φυσιολογικό να θυμάσαι.

Φ: Εγώ θυμάμαι.

Μ: Τι;

Φ: Εσένα.

Μ: Δεν είναι δυνατόν να έχεις τέτοιες αναμνήσεις.

Φ: Έχω. Όλοι έχουν.

Μ: Εγώ δεν έχω.

Φ: Έχεις απλά σου τις έχουν διαγράψει μαζί με άλλα πολλά.

Μ: Που το ξέρεις;

Φ: Γιατί ανακάλυψα τον τρόπο να τις επαναφέρεις. Όλες.

Μ: Δεν γίνεται αυτό που λες. Η διαγραφή μιας μνήμης δεν επανέρχεται γιαυτό είναι και τιμωρία.

Φ: Δεν μπορούν να διαγράψουν τίποτα από το κεφάλι σου. Απλά βρίσκουν τον πυρήνα της ανάμνησης και τον θολώνουν με αποτέλεσμα να μην μπορείς να τον δεις και να νομίσεις ότι δεν υπήρξε.

Μ: Ξέρεις ότι θα έπρεπε ήδη να τους έχω καλέσει.

Φ: Δεν το έκανες. Κάτι μέσα σου ξέρει πως λέω την αλήθεια. Θα μπορούσες να πατήσεις το κουμπί. Αντιθέτως κάθεσαι δίπλα μου τόση ώρα και με ακούς ενώ έχεις πάρει ένα χάπι που εγώ σου έδωσα χωρίς καν να κοιτάξεις τι είναι.

Μ: Πως;

Φ: Τι πως;

Μ: Πως ξύπνησες τις αναμνήσεις;

Φ: Είναι πολύ επικίνδυνο να το πω δυνατά.

Σκηνή 4

(Η Μυριάνθη πηγαίνει μέσα και του φέρνει ένα χαρτί και ένα στυλό τα ακουμπάει στο τραπέζι και τον κοιτάει. Εκείνος ρίχνει μια ματιά στην συσκευή και μετά αρχίζει να γράφει στο χαρτί. Μόλις το τελειώσει της το δίνει. Εκείνη το διαβάζει και φαίνεται να παγώνει από φόβο. Παίρνει έναν αναπτήρα από το τραπέζι και καίει το χαρτί. Τον κοιτάζει και πλησιάζει κοντά του, του ξεκουμπώνει το πουκάμισο Το κατεβάζει από πίσω και βλέπει πολύ χαμηλά στο σβέρο του ματωμένες γάζες. Γυρνάει στην θέση της και κοιτάει το κενό)

Φ: Δεν θα με ρωτήσεις τίποτα;

Μ: Τι χάπι μου έδωσες;

Φ: Μπλοκάρει προσωρινά τον αισθητήρα συναισθημάτων σου. Για τις επόμενες δύο ώρες το μηχάνημα σου δεν θα χτυπήσει ότι κι αν ακούσεις ότι και αν δεις.

Μ: Πως γίνεται; Αφού νιώθω τον πανικό να κυλάει, το αίμα μου είναι παγωμένο.

Φ: Επειδή ξεπέρασες το όριο. Ότι νιώθεις από εδώ και πέρα θα είναι πρωτόγνωρο. Όλα λειτουργούν κανονικά μέσα σου απλά δεν φτάνουν μέχρι το μηχάνημα. Μέχρι το 50% φυσικά λόγω του διακόπτη.

(παύση)

Σε τι ηλικία σε κατάφεραν να τον κατεβάσεις;

Μ: Δεκαπέντε. Ήταν όρος στο συμβόλαιο μου για να ξεκινήσω τη δουλειά.

Φ: Όλα συνδέονται.

Μ: Πως το έκανες; Δεν ξεπέρασε το όριο του πόνου;

Φ: Πήρα το ίδιο χάπι με εσένα λίγο πριν. Μου έχουν μείνει περίπου σαράντα πέντε λεπτά μέχρι να ενεργοποιηθεί το μηχάνημα και να τους ειδοποιήσει.

Μ: Που το άφησες;

Φ: Μακριά.

Μ: Αυτό που έκανες είναι πολύ επικίνδυνο. Θα μπορούσες να πεθάνεις.

Φ: Είναι πολύ πιο απλό από όσο νομίζεις. Μελετάω την εισαγωγή τους από πολύ μικρός. Είναι πολύ εύκολο να αφαιρεθεί άμα έχεις τις γνώσεις χωρίς να προξενήσει καμία μόνιμη βλάβη στον οργανισμό.

Μ: Γιατί το έκανες αυτό; Ξέρεις ότι θα σε βρουνε και θα σε κοιμίσουν...

Φ: Δεν θα με κοιμίσουν, θα με σκοτώσουν.

Μ: Δεν καταλαβαίνω...

Φ: Πως νοιώθεις;

Μ: Περίεργα. Νιώθω τους παλμούς μου στα δόντια. Και θέλω τόσο να...

(Ανεβαίνει πάνω του ενώ αυτός κάθεται στην καρέκλα και τον φιλάει παθιασμένα. Του βγάζει την ζώνη, σηκώνεται και του δένει πίσω τα χέρια. Ανεβαίνει πάλι πάνω του και του πιάνει το λαιμό απότομα).

Τι μου έδωσες;

Φ: Σου εξήγησα είναι-

Μ: Δεν πιστεύω λέξη. Ποιος σε έβαλε;

Φ: Τι εννοείς; Υπάρχει κάποιος που θα μπορούσε να με βάλει;

Μ: Εγώ ρωτάω.

Φ: Άρχισες να τη νιώθεις... Μέσα σου... Σε κυριεύει... Η ελευθερία είναι...

Μ: Γιατί να σε πιστέψω;

Φ: Λύσε με να σου δείξω...

Μ: Νομίζεις ότι μπορείς να με κοροϊδέψεις;

Φ: Όχι νομίζω ότι μπορώ να σου κάνω άλλα πράγματα...

Μ: Πας να με αποσυντονίσεις;

Φ: Θα με αφήσεις;

Μ: Πρέπει να προσπαθήσεις πιο πολύ.

Φ: Δεν χρειάζεται είσαι ήδη υγρή.

Μ: Που το ξέρεις;

Φ: Σε νιώθω... Καις... Λύσε με...

Μ: Δεν σε εμπιστεύομαι.

Φ: Ποιος είπε ότι θα είμαι φρόνιμος;

(Καταφέρνει να λύσει τα χέρια του. Την σηκώνει και την κολλάει στην πόρτα με το πρόσωπο και το σώμα του πάνω στο δικό της)

Φ: Φώναξε! Όλο και κάποιος θα σε ακούσει.

Μ: Μη με προκαλείς.

Φ: Δεν έχεις καταλάβει τίποτα έτσι;

(Βάζει το ένα χέρι του στο στόμα της και το άλλο το κατεβάζει από το στήθος στην κοιλιά μέσα στο παντελόνι της και αρχίζει να την χαϊδεύει)

Είσαι δική μου τώρα.

(Η Μυριάνθη αρχίζει να λαχανιάζει)

Μη τυχών και ακούσω την φωνούλα σου... Κλείσε τα μάτια σου και νιώσε τους παλμούς που ανεβαίνουν... Νιώσε το σώμα σου που με εκλιπαρεί να μπω μέσα σου. Αλλά ξέρεις κάτι... Δεν θα το κάνω. Ακόμη... Πρώτα θέλω να σε νιώσω να τελειώνεις στην αγκαλιά μου. Να τρέμεις ολόκληρη... Γιατί είσαι δική μου.

(Η Μυριάνθη τελειώνει, ο Φάβιος την παίρνει αγκαλιά και την ακουμπάει στον καναπέ)

Πως νιώθεις;

Μ: Αδύναμη...

Σκηνή 5

Φ: Και είμαστε μόλις στα μισά. Ότι νιώθουμε αυτή τη στιγμή είναι στα μισά, μπορείς να το διανοηθείς;

Μ: Γιατί εμένα;

Φ: Γιατί... Δεν ξέρω γιατί. Γιατί υπάρχουν... Γιατί με έσπασες.

Μ: Τι θέλεις από εμένα;

Φ: Δεν μπορώ να το εξηγήσω. Εφόσον πήρα την απόφαση να ρισκάρω θέλω να το κάνω μέχρι το τέλος.

Μ: Δηλαδή;

Φ: Είσαι η μόνη που κατάφερε να επηρεάσει τα ποσοστά μου και ξέρω ότι και εγώ επηρέασα τα δικά σου. Αν είμαι ο μόνος δεν με ενδιαφέρει... Σκέψου να είναι αμοιβαίο όλο αυτό. Αυτό που θέλω να πω είναι...

Μ: Ότι φοβάσαι. Φοβάσαι να είσαι μόνος σου σε όλο αυτό.

Φ: Όχι. Ότι αν μόνος σου μπορείς να φτάσεις κάπου, μαζί σίγουρα μπορούμε παραπάνω...

Μ: Δεν θέλω να κοιμηθώ.

Φ: Δεν θα πεθάνεις.

Μ: Η ποινή αν το βγάλεις είναι από ισόβια μέχρι...

Φ: Αν μας πιάσουν.

Μ: Σκέψου τι χάνεις...

Φ: Ζεις;

Μ: Τι σχέση είχε αυτό;

Φ: Απάντησε μου.

Μ: Ναι.

Φ: Τότε αλλάζει. Γιατί εγώ δεν ζούσα...

Μ: Που πιάς;

Φ: Έξω... Εκεί που πηγαίνουν όσοι καταφέρνουν να ανοίξουν το διακόπτη χωρίς να τους πιάσουν. Έμαθες αρκετά είναι η ώρα να φύγω.

Μ: Περίμενε...

Φ: Τι;

Μ: Εντάξει.

(παύση)

Θέλω να το κάνεις.

Φ: Είσαι σίγουρη;

Μ: Ναι, θέλω να το κάνεις.

Φ: Είναι πολύ μεγάλη απόφαση για να την πάρεις τόσο γρήγορα.

Μ: Αφού δεν έχουμε χρόνο.

Φ: Δεν υπογράφεις την θανατική ποινή σου επειδή δεν είχες χρόνο.

Μ: Έχεις δίκιο.

Φ: Δεν φαντάζεσαι πόσο πολύ θέλω... Αλλά...

Μ: Πήρα μια απόφαση. Μόνη μου. Δεν εμπλέκεσαι κάπου.

(Πηγαίνει και του φέρνει ένα μαχαίρι)

Αυτό; Κάνει; Κόβει αρκετά;

Φ: Ναι μια χαρά.

Μ: Πονάει;

Φ: Τρομερά... Μέχρι να βγει, μετά δεν νιώθεις τίποτα...

Μ: Φοβάμαι.

Φ: Τον πόνο ή τον θάνατο;

Μ: Κάντο!

(Εκείνος παίρνει το μαχαίρι)

Φ: Ξάπλωσε με το κεφάλι στο μαξιλάρι. Πρέπει να μείνεις ήσυχη...

Μ: Θα προσπαθήσω...

Φ: Άκουσε με. Θα ανοίξω μια μικρή τομή-

Μ: Δεν θέλω να ξέρω, κάντο.

(Η Μυριάνθη ξαπλώνει, ο Φάβιος της μαζεύει τα μαλλιά στην άκρη και ανοίγει μια τομή με το μαχαίρι στο σβέρο της. Αφήνει το μαχαίρι στο τραπέζι και πιέζει τα δάχτυλα του και τραβάει ένα πολύ μικρό μηχανήμα με κλωστές. Ακούγονται πνιχτά βογγητά)

Σταμάτα σε παρακαλώ.

(Εκείνος σταματάει, η Μυριάνθη γυρίζει τυλίγει τα πόδια της γύρω του όσο αυτός κάθεται στον καναπέ και τον αγκαλιάζει με όλο της το σώμα.)

Μη με αφήσεις, σε παρακαλώ.

Φ: Ποτέ.

(Τον κοιτάει στα μάτια)

Μ: Λες ψέματα...

(παύση)

Συνέχισε...

(Την αγκαλιάζει σφιχτά και συνεχίζει να τραβάει τις ματωμένες κλωστές μέχρι να σπάσουν. Εκείνη αρχίζει να τρίβεται πάνω του και φαίνεται να απολαμβάνει τον πόνο. Οι κλωστές κόβονται)

Μη σταματάς.

Φ: Τι εννοείς;

Μ: Τράβηξε μου τα μαλλιά.

Φ: Γιατί;

Μ: Επειδή σου το ζητάω.

(Της τραβάει τα μαλλιά απότομα, τα χέρια του ματώνουν από την πληγή στο σβέρο της, εκείνος τρομάζει)

Φ: Πρέπει να κλείσουμε την πληγή σου.

(Εκείνη πιάνει το ματωμένο χέρι του και το βάζει στον λαιμό της)

Μ: Σφίξε με. Πες το πάλι.

Φ: Ποιο;

Μ: Ότι είμαι δική σου.

Φ: Σταμάτα. Τι κάνεις;

Μ: Χτύπα με!

Φ: Όχι.

Μ: Σε παρακαλώ.

Φ: Είπα όχι.

(Την σπρώχνει από πάνω του. Μεγάλη παύση. Της τυλίγει την πληγή)

Σκηνή 6

M: Τι έγινε;

Φ: Δεν ξέρω.

M: Τι πήγε λάθος;

Φ: Τίποτα...

M: Τι μου έκανες;

Φ: Τίποτα διαφορετικό από ότι έκανα στον εαυτό μου.

M: Πως γίνεται να-

Φ: Σου άρεσε;

(παύση)

M: Τώρα;

Φ: Τώρα μένει να ανεβάσουμε τους διακόπτες.

M: Περίμενε. Δεν είπαμε κάτι για τους διακόπτες. Συμφωνήσαμε να βγάλουμε τα τσιπάκια ώστε να δούμε πως είναι. Θέλω να πω... Αν μας πιάσουν χωρίς τα τσιπάκια υπάρχει μια περίπτωση να γλυτώσουμε αλλά εάν ανεβάσουμε τον διακόπτη δεν υπάρχει γυρισμός.

(Την πλησιάζει και την χαϊδεύει με το χέρι του)

Δεν μπορώ να σε χάσω...

Φ: Θα με χάσεις... Γιατί εσύ θα με διώξεις... Θα με κουραστείς, γιατί οι άνθρωποι αλλάζουν και έτσι θα αλλάξουμε και εμείς. Ακόμη και αν τα καταφέρουμε από όλο αυτό, δεν θα είναι ποτέ αρκετό. Δεν υπάρχει αρκετό. Θα μπορούσαμε να βρισκόμαστε και να παίρνουμε ένα χάπι κάθε τόσο. Να ξεκλέβουμε μερικές ώρες. Για πόσο. Θα θέλαμε το μετά... Θα φύγεις. Θα μου φύγεις, θα βαρεθείς θα ψάξεις το μετά-

M: Και που ξέρεις ότι δεν θα φύγεις εσύ πρώτος;

Φ: Δεν το ξέρω. Σημασία έχει πως εγώ όταν γυρίσεις θα είμαι εδώ. Ότι και γίνει. Εσύ;

M: Γιατί τα συζητάμε αυτά; Άλλαξες γνώμη;

Φ: Όχι.

Μ: Δεν έχουμε ώρα, πόσα λεπτά σου έχουνε μείνει;

Φ: Περίπου είκοσι.

Μ: Θα προλάβουμε;

Φ: Έχεις δίκιο άμα παραδοθούμε τώρα ίσως και να γλυτώσουμε.

Μ: Θα προλάβουμε.

Φ: Έχεις ιδέα πως το κλείνουνε;

Μ: Όχι.

Φ: Μπορεί να πάρει πολύ ώρα.

Μ: Μπορεί και όχι;

Φ: Κι αν τα καταφέρει μόνο ο ένας;

Μ: Θα πάω πρώτη.

Φ: Όχι.

Μ: Θα με οδηγήσεις εσύ.

Φ: Δεν μπορώ να το κάνω αυτό.

Μ: Δεν σε ρώτησα, πες μου τι πρέπει να κάνω!

Σκηνή 7

Φ: Ξάπλωσε και κλείσε τα μάτια σου. Τι βλέπεις;

Μ: Σκοτάδι και κάτι μικρά φωτάκια μοιάζουν με αστέρια.

Φ: Βρες το πιο δυνατό και πλησίασε το...

Μ: Πονάνε τα μάτια μου.

Φ: Υπομονή, ακολούθησε το. Τι βλέπεις;

Μ: Ένα δρόμο. Άσφαλτο. Έχει πολύ σκοτάδι δε βλέπω τίποτα.

Φ: Ακολούθα το δρόμο.

(Η Μυριάνθη τινάζεται απότομα)

Τι έγινε;

Μ: Όλα εντάξει απλά τελείωσε η άσφαλτος και τρώμαξα. Ξημερώνει...

Φ: Πρέπει να βρεις μια πόρτα, προχώρα...

Μ: Το μόνο που βλέπω είναι τεράστια δέντρα και κλαδιά, δεν βλέπω καμία πόρτα.

Φ: Που είσαι;

Μ: Σε ένα δάσος.

Φ: Δεν μπορεί να είναι εκεί γύρνα πίσω στο δρόμο.

Μ: Δεν υπάρχει δρόμος. Περίμενε! Βλέπω μια πόρτα. Όχι...

Φ: Τι έγινε;

Μ: Δεν είναι μια!

Φ: Τι εννοείς;

Μ: Είναι μια τεράστια, καλυμμένη με κόκκινο βελούδο. Μια με πλεγμένα κάγκελα. Μοιάζουν με φίδια που τρώνε το ένα το άλλο. Και η άλλη είναι ξύλινη μαύρη. Που να πάω;

Φ: Δεν σου θυμίζει καμία τίποτα;

Μ: Είμαι σίγουρη ότι τι έχω ξαναδεί και τις τρεις.

Φ: Που;

Μ: Στον ύπνο μου.

Φ: Δεν είναι όνειρο, ανάμνηση είναι! Προσπάθησε να θυμηθείς.

Μ: Αρχίζουν να εξαφανίζονται.

Φ: Γρήγορα! Αποφάσισε μια.

Μ: Ποια; Πες μου.

Φ: Πρέπει μονή σου να καταλάβεις ποια είναι.

(παύση)

Μυριάνθη; Μίλησε μου.

Μ: Μπήκα. Στα φίδια.

Φ: Τι βλέπεις;

Μ: Ένα παιδικό δωμάτιο.

Φ: Το φώς είναι σβηστό;

Μ: Όχι αναμμένο είναι. Έχει μια γαλάζια λάμπα.

Φ: Άρα δεν είναι εκεί.

Μ: Τι ψάχνω;

Φ: Ένα μικρό λευκό διακόπτη. Μπορεί να είναι οπουδήποτε.

(παύση)

Μ: Το βρήκα.

Φ: Τι εννοείς;

Μ: Το βρήκα, τον κρατάω στα χέρια μου.

Φ: Είναι κλειστός;

Μ: Ναι.

Φ: Τελευταία ευκαιρία να αλλάξεις γνώμη.

(Μεγάλη παύση)

Λοιπόν; Θα το κάνεις; Μυριάνθη; Μυριάνθη!

(Εκείνος ταρακουνάει το σώμα της για να ξυπνήσει)

Ξύπνα σε παρακαλώ. Όχι δεν είναι δυνατόν... Την σκότωσα.

Σκηνή 8

(Σηκώνεται και ψάχνει μέσα στο σπίτι πανικόβλητος. Μετά από λίγο βρίσκει το τηλέφωνο. Πληκτρολογεί)

Ναι; Με ακούτε; Στείλτε σας παρακαλώ ένα ασθενοφόρο. Μάλιστα. Γυναίκα γύρω στα είκοσι. Ναι στο κέντρο απέναντι από το πάρκο. Πολυκατοικία 315 στον πέμπτο. Ναι. Τι της συνέβη;

(Η Μυριάνθη σηκώνεται απότομα και του αρπάζει το τηλέφωνο και το κλείνει)

Μ: Τι κάνεις;

Φ: Είσαι καλά...

Μ: Πιο καλά από ποτέ.

Φ: Το άνοιξες;

Μ: Είχες δίκιο. Δεν είναι όνειρα.

(Χτυπάει το τηλέφωνο)

Μ: Μην το σηκώνεις!

Φ: Τι εννοείς;

Μ: Είπες πως ένιωθες σαν να με ξέρεις και ας γνωριζόμαστε τόσο λίγο.

Φ: Ναι.

Μ: Δεν ήταν στο μυαλό σου. Με ήξερες. Με ξέρεις.

Φ: Τι εννοείς;

Μ: Από πολύ παλιά. Από όταν ακόμα ήμασταν μωρά...

Φ: Δεν είναι δυνατόν. Και πως, τι;

Μ: Δεν μπορώ να καταλάβω ακόμη είναι πολύ θολά όλα...

Φ: Ίσως αν ανοίξω και εγώ τον διακόπτη έχουμε περισσότερες πληροφορίες...

Μ: Είμαστε σίγουροι ότι θέλουμε να τις έχουμε;

Φ: Τι θες να πεις;

Μ: Οι αναμνήσεις που έχω δεν είναι μόνο πρόσφατες.

Φ: Αλλά;

Μ: Από όταν ακόμη ήμασταν μικροί.

Φ: Είχα και εγώ μια, όταν έβγαλα το τσιπάκι αλλά ήταν αρκετά θολή.
Ήμασταν περίπου δεκαπέντε χρονών εσύ και είκοσι εγώ και άνοιξα την πόρτα
του δωματίου μου και ήσουν εσύ...

Μ: Η δική μου πάει πολλά χρόνια πίσω... Περίπου πέντε χρονών...

Φ: Πως είναι δυνατόν να γνωριζόμασταν από τόσο παλιά;

Μ: Είμαστε σίγουροι πως θέλουμε να το ψάξουμε;

Φ: Δεν μπορούμε να το αφήσουμε έτσι.

Μ: Δεν θέλω να μάθω.

Φ: Τι σου περνάει από το μυαλό.

Μ: Τίποτα από δεν θέλω να ξέρω.

Φ: Δεν γίνονται αυτά που λες. Αν θυμάσαι κάτι πες το μου κι ας μην είσαι
σίγουρη.

Μ: Όχι..

Φ: Πρέπει να πάω...

Μ: Μην πάς.

Φ: Μίλησε μου τότε...

Μ: Και αν έχουμε το ίδιο DNA;

Φ: Ένα λόγος παραπάνω να το ξέρουμε.

(Ξαπλώνει στο πάτωμα)

Μ: Περίμενε.

Φ: Έχουμε μόνο πέντε λεπτά.

Μ: Μην το κάνεις σε παρακαλώ.

Φ: Τι είναι αυτό;

(Της σκουπίζει ένα δάκρυ που κύλισε στο μάγουλο)

Μ: Δεν ξέρω.

Φ: Είναι ζεστό... Πως το έκανες;

Μ: Απλά σκέφτηκα πως θα σε πάρουν από εμένα.

Φ: Πρέπει να μάθω. Σε παρακαλώ.

Μ: Εντάξει.

Φ: Μαζί;

Μ: Μαζί. Ξάπλωσε. Κλείσε τα μάτια!

(τον φιλάει στο μάγουλο)

Βρες αυτό λάμπει περισσότερο.

(Σκοτάδι)

Σκηνή 9

(Βρισκόμαστε στο σκηνικό της σκηνής 1 με τον Φάβιο στην καρέκλα)

Νόμος: Τέλος χρόνου. Δηλαδή κατηγορούμενε θεωρείς πως πρέπει να πάρεις όλη την ευθύνη...

Φάβιος: Μάλιστα.

N: Παρακαλώ να περάσει μέσα η κατηγορούμενη.

(Μπαίνει μέσα η Μυριάνθη και κάθεται σε μια καρέκλα δίπλα στον Φάβιο)

Κατηγορούμενη, είναι φανερό πως οι υποθέσεις είναι αλληλένδετες. Δηλώνεις αθώα; Δηλώνεις ένοχη; Η να προχωρήσουμε σε δίκη;

Μυριάνθη: Θα ήθελα να προχωρήσω στην δίκη.

N: : Το αίτημα σας καταχωρήθηκε. Ο ΝΟΜΟΣ αφιερώνει τα επόμενα εξήντα λεπτά στην κατηγορούμενη για να δώσει περισσότερες πληροφορίες για την υπόθεση. Με τη λήξη του χρόνου θα ανακοινωθεί και η απόφαση του ΝΟΜΟΥ. Χρειάζεστε κάποιες περεταίρω πληροφορίες;

M: Όχι.

N: Οποιαδήποτε διακοπή θα είναι εις βάρος της απόφασης. Έγινε κατανοητό κατηγορούμενε;

Φ: Μάλιστα.

N: Παρακαλώ κατηγορούμενη. Ο χρόνος σας αρχίζει από τώρα.

(Σκοτάδι)

Σκηνή 10

(Βρισκόμαστε στο σπίτι της Μαριάνθης στο σαλόνι χτυπάει η πόρτα και εκείνη ανοίγει)

Μυριάνθη: Καλησπέρα.

Φάβιος: Τι κάνεις εσύ εδώ;

Μ: Πέρανα μέσα.

Φ: Πως με βρήκες;

Μ: Από-

Φ: Φεύγω!

Μ: Μπες μέσα πριν μας δει κανείς.

(Τον τραβάει μέσα τον αγκαλιάζει και χτυπάει το μηχάνημα του, εκείνη απομακρύνεται)

Με συγχωρείς, μου έλειψες.

Φ: Καλύτερα να μην με αγγίζεις.

Μ: Κάθισε. Έχω πολλά να σου πω.

Φ: Είμαστε μόνοι μας;

Μ: Ναι. Αν έχω υπολογίσει καλά σε περίπου εξήντα λεπτά θα το ανακαλύψουν, ούτως η άλλως, δεν έχουμε πολύ χρόνο.

Φ: Τι έχεις κάνει;

Μ: Με εμπιστευέσαι;

Φ: Δεν σε ξέρω.

Μ: Μυριάνθη.

(Του δίνει το χέρι της)

Φ: Φάβιος.

Μ: Το ξέρω.

Φ: Πως με βρήκες;

Μ: Από το γραφείο συνευρέσεως.

Φ: Πως; Αφού απαγορεύεται.

Μ: Μάλλον δεν διάβασα καλά τους κανονισμούς.

Φ: Μείνε μακριά μου.

(Χτυπάει το μηχάνημα του εκείνη τρέχει και τον αγκαλιάζει σφιχτά)

Μ: Δεν έκανα τόσο κόπο για να μείνω μακριά σου.

Φ: Πως το έκανες αυτό;

Μ: Πιες αυτό.

(Του δίνει ένα χάπι και εκείνος το παίρνει)

Φ: Τι συμβαίνει;

Μ: Μου ήρθε το χαρτί σήμερα.

Φ: Ποιο χαρτί;

Μ: Έχουν βρει κάποιον να ταιριάζει το DNA μου. Έχω δυο χρόνια διορία.

(παύση)

Δεν θέλω να μου φυτέψουν ένα παιδί στην κοιλιά.

Φ: Κάπως πρέπει να αναπαραχθούμε.

Μ: Δεν χρειάζονται σωλήνες... Μια απλή σωματική επαφή.

Φ: Και πως θα βγει υγιές το μωρό;

Μ: Τι νομίζεις πως θα συμβεί στο μωρό μόλις έρθει στην ζωή;

Φ: Φαντάζομαι πως οι γιατροί θα το παρακολουθούν. Η ευθύνη σου είναι να το γεννήσεις όχι να το μεγαλώσεις, όπως και κάθε μητέρας άλλωστε.

Μ: Νομίζεις πως δεν θα έχω περιέργεια να κοιτάξω το πλάσμα που κουβαλούσα τόσους μήνες μέσα μου.

Φ: Ξέρεις ότι κάτι τέτοιο θα αυξήσει τα ποσοστά σου κατακόρυφα.

Μ: Αυτό που θέλω να πω γιατί να υπακούσω απλά και μόνο το λέει ο ΝΟΜΟΣ. Είναι μόνο ένα πρόγραμμα.

Φ: Όλα γίνονται για να είμαστε ασφαλής...

M: Από τί;

Φ: Τι ήταν αυτό που μου έδωσες;

M: Μπλοκάρει προσωρινά τα συναισθήματά. Πήρα το ίδιο χάπι με εσένα λίγο πριν για να μπορώ να αφαιρέσω το τσιπάκι χωρίς να χτυπήσει το μηχάνημα.

Φ: Τι εννοείς;

(Ορμάει πάνω της και ψάχνει το σβέρο της)

M: Είναι πιο απλό από ότι νομίζεις.

Φ: Ποιος σου το έβγαλε;

M: Μόνη μου.

Φ: Δεν είναι δυνατόν!

M: Άρχισες ήδη να το νιώθεις έτσι; Η ελευθερία σου είναι.

Φ: Νομίζεις ότι μπορείς να με κοροϊδέψεις;

M: Όχι. Μπορώ να σου κάνω άλλα πράγματα.

Φ: Μην πας να με αποσυντονίσεις, δεν θα πετύχει.

M: Πιάσε με.

(Εκείνη βάζει το χέρι του στο παντελόνι της)

Είμαι ήδη υγρή.

Φ: Δεν σε εμπιστεύομαι.

M: Ε τότε φώναξε, όλο και κάποιος θα σε ακούσει.

Φ: Μην με προκαλείς.

M: Δεν έχεις καταλάβει τίποτα έτσι;

(Τον ξαπλώνει απότομα δίπλα της στον καναπέ και βάζει το χέρι της μέσα στο παντελόνι του.)

Είσαι δικός μου.

(Εκείνος αρχίζει να χάνει την ανάσα του και εκείνη του κλείνει το στόμα)

Εγώ θα σου πω πότε θα ακούσω την φωνή σου. Κλείσε τα μάτια. Νιώσε τους παλμούς που ανεβαίνουν. Νιώσε το σώμα σου που με εκλιπαρεί να σε αφήσω να μπεις μέσα μου. Αλλά ξέρεις κάτι; Δεν θα σε αφήσω. Όχι ακόμα. Πρώτα θέλω να σε ακούσω να τελειώνεις. Να τρέμεις. Γιατί είσαι δικός μου.

Φ: Σταμάτα. Σταμάτα σε παρακαλώ σταμάτα.

Μ: Το νιώθεις;

Φ: Μην μου το κάνεις αυτό σε παρακαλώ.

Μ: Και είμαστε μόλις στα μισά.

Φ: Εντάξει.

(Της σταματάει το χέρι, την αρπάζει από το λαιμό και την φιλάει)

Θέλω να το κάνεις.

Σκηνή 11

M: Είσαι σίγουρος;

Φ: Ναι θέλω να μου βγάλεις το τσιπάκι.

(Τον βγάζει το πονκάμισο τον φιλάει στο στήθος στην πλάτη και έπειτα του τραβάει με δύναμη το τσιπάκι από το σβέρκο και εκείνος ουρλιάζει και τρέχουν δάκρυα από τα μάτια του)

M: Τι είναι αυτό;

(Τον σκουπίζει ένα δάκρυ)

Είναι ζεστό.

Φ: Τι μου έκανες;

M: Τίποτα...

Φ: Τι πήγε λάθος;

M: Τίποτα. Έκανα ότι ακριβώς και σε εμένα.

(παύση)

Φ: Τώρα;

M: Τώρα μένει να ανεβάσουμε τους διακόπτες.

Φ: Κάτσε. Δεν είπαμε τίποτα τέτοιο. Συμφωνήσαμε να βγάλουμε τα τσιπάκια ώστε να δούμε πως είναι. Θέλω να πω... Αν μας πιάσουν χωρίς τα τσιπάκια υπάρχει μια περίπτωση να γλυτώσουμε αλλά εάν ανεβάσουμε τον διακόπτη δεν υπάρχει γυρισμός.

(Τον πλησιάζει και τον χαϊδεύει με το χέρι της στο μάγουλο του)

M: Το νιώθεις αυτό; Εγώ είμαι. Εγώ και εσύ...

(Τον φιλάει)

Δεν υπάρχει τίποτα στο κόσμο που δεν θα αντάλλαζα για αυτό. Θυμάσαι τι μου είχες πει, εκείνο το βράδυ; Σου ορκίζομαι, θα είμαι εδώ να σβήσω κάθε ανασφάλεια σου. Να σου κλείνω τα μάτια το βράδυ και θα έρχομαι στα όνειρα σου, να μην είσαι ποτέ μόνος. Ποτέ ξανά. Και όταν ο θάνατος θα έρθει, αργά η γρήγορα... Θα φοράει το χαμόγελο σου και δεν θα τον φοβάμαι πια γιατί θα

σου μοιάζει. Και αν υπάρχει μετά, θα σε βρω όπως σε βρήκα και τώρα όπως θα σε βρίσκω πάντα.

Φ: Και αν δεν υπάρχει μετά;

Φ: Φοβάμαι.

Μ: Τον θάνατο;

Φ: Να μην σε χάσω.

Μ: Δεν έχουμε πολύ ώρα.

Φ: Αν παραδοθούμε τώρα ίσως γλυτώσουμε.

Μ: Θα προλάβουμε.

Φ: Και αν τα καταφέρει μόνο ο ένας;

Μ: Θα πάω πρώτη.

Φ: Όχι.

Μ: Θα με οδηγήσεις εσύ.

Φ: Δεν μπορώ να το κάνω αυτό.

Μ: Τότε θα το κάνω μόνη μου. Κράτησε μου το χέρι.

(Ξαπλώνει και κλείνει τα μάτια της. Μεγάλη παύση)

Φ: Μυριάνθη μίλησε μου. Ξύπνα. Σε παρακαλώ άνοιξε τα μάτια σου.

(Σηκώνεται και ψάχνει μέσα στο σπίτι πανικόβλητος. Μετά από λίγο βρίσκει το τηλέφωνο. Πληκτρολογεί)

Ναι; Με ακούτε; Στείλτε σας παρακαλώ ένα ασθενοφόρο. Μάλιστα. Γυναίκα γύρω στα είκοσι. Ναι στο κέντρο απέναντι από το πάρκο. Πολυκατοικία 315 στον πέμπτο. Ναι. Τι της συνέβη;

(Του το αρπάζει και το κλείνει)

Μ: Τι κάνεις;

Φ: Είσαι εντάξει;

Μ: Ναι.

Φ: Τι είδες;

Μ: Εσένα.

Φ: Τι πράγμα;

Μ: Ήμασταν μικροί και ξαπλώναμε στο κρεβάτι...

Φ: Θέλεις να πεις ότι γνωριζόμαστε;

Μ: Δεν είμαι σίγουρη.

Φ: Πως μπορούμε να μάθουμε;

Μ: Πρέπει να ανοίξεις και εσύ το διακόπτη.

(παύση)

Μόνο έτσι θα μπορούμε να είμαστε για πάντα μαζί.

(Τον ξαπλώνει)

Κλείσε τα μάτια σου.

(Σκοτάδι)

Σκηνή 10

(Σκηνικό δικαστηρίου)

Νόμος: Τέλος χρόνου. Κατηγορούμενε τι έχεις να πεις;

Φάβιος: Η κατηγορούμενη δεν θυμάται καλά μάλλον.

Μυριάνθη: Με συγχωρείτε, αλλά δεν είναι δυνατόν να δεχτώ να τιμωρηθεί κάποιος άλλος για τις δικές μου πράξεις.

Νόμος: Γνωρίζεται πως η τιμωρία για απενεργοποίηση διακόπτη είναι θάνατος.

Μ: Μάλιστα. Αυτός είναι και ο λόγος. Ξέρετε δεν μπορώ να σκέφτομαι πως κάποιος έχει χάσει την ζωή του εξαιτίας της ανυπακοής μου.

Φ: Με συγχωρείται άλλα η κατηγορούμενη λόγω του νεαρού της ηλικίας της δεν μπορεί να αντιληφθεί τη σοβαρότητα της κατάστασης. Στην τελική είναι γυναίκα και μάλιστα σε γόνιμη ηλικία. Είναι φανερό ποιανού η απώλεια θα αποτελέσει μεγαλύτερο πλήγμα στην κοινωνία.

Μ: Το φύλο και η ηλικία δεν είναι μέτρο σύγκρισης της χρησιμότητας ενός ατόμου στην κοινωνία.

Φ: Αν είμαι εγώ αυτός που θα αφεθεί ελεύθερος μπορεί να ξανασυμβεί.

Μ: Ακριβώς λόγω της ηλικίας μου είναι περισσότερες οι πιθανότητες να πράξω κάποιο παρόμοιο αδίκημα.

Νόμος: Η απόφαση έχει παρθεί. Μην σπαταλάτε τον χρόνο σας.

(Σκοτάδι)

Σκηνή 12

(Βλέπουμε ένα άδειο γραφείο, ακούγεται χτύπημα πόρτας. Ακούμε μια γυναικεία γλυκεία φωνή.)

Γυναικεία Φωνή: Περάστε!

(Μπαίνει μέσα η Μυριάνθη)

Παρακαλώ ακουμπήστε τα χέρια σας στην επιφάνεια του γραφείου.

(Τα ακουμπάει)

Καλησπέρα Μυριάνθη. Χαίρομαι πολύ που συναντόμαστε και πάλι.

Ευχαριστούμε που επιλέξατε και πάλι το γραφείο μας. Είχαμε αρκετό καιρό να σε δούμε. Όλα καλά;

Μυριάνθη: Όλα μια χαρά. Απλώς ήμουν κάπως κουρασμένη.

Γ: Θα φροντίσουμε εμείς να είσαι καλύτερα από εδώ και πέρα. Ας περάσουμε παρακάτω. Θα διαβάσω τα στοιχεία σου σε περίπτωση που έχει αλλάξει κάτι.

Μ: Φυσικά.

Γ: Θηλυκό Μυριάνθη Νούμερο 23378. Είκοσι χρονών. Καμία γονιμοποίηση. Σεξουαλικές προτιμήσεις, άνδρες.

Μ: Μάλιστα.

Γ: Θέλετε να προχωρήσουμε με τις καταχωρημένες επιλογές σας;

Μ: Όχι.

Γ: Για τι διάστημα μιλάμε;

Μ: Δύο με τρεις μέρες.

Γ: Πως θα θέλατε τον παρτενέρ σας.

Μ: Θα ήθελα την τυχαία επιλογή.

Γ: Πολύ ωραία. Το μηχάνημα θα έχει επιλέξει για εσάς σε λίγα λεπτά έναν τυχαίο παρτενέρ. Παρακαλώ περιμένετε και θα ενημερωθείτε άμεσα.

(Μεγάλη παύση)

Ο παρτενέρ σας έχει επιλεγεί. Σας ευχόμαστε ένα όμορφο διήμερο.

(Γιάση. Ανοίγει η πόρτα. Σκοτάδι)

ΤΕΛΟΣ